

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

144. N. ex genere Mohametano, sed infans baptizatus, & postea Religionem ingressus, an possit sine ulla dispenstione ad Praelaturas assumi? Et an in tali casu non sit excludendus à Sacris Ordinibus? ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

accepto pretio: quia iure sui dominij, quod in illum habet, priuari non potest. Quare sicut ante professionem non tenebatur seruum Religionis tradere, pretio accepto: ita nec post professionem, cum semper idem in illud dominium firmum, ac stabile permaneat: neque hac de re habemus textum aliter disponentem. Sed de tota hac questione, & an serui professio sit valida, vide Sanchez in *summa tom. 2. lib. 5. cap. 4. num. 42. & seq.*

RESOL. CXLIV.

N. ex genere Mahometano, sed infans baptizatus, & postea Religionem ingressus, an possit sine ulla dispensatione ad Prælaturas assumi?

Et an in tali casu non sit excludendus à sacris Ordinibus?

Et aduertitur, quod Bulla Pauli IV. prohibens, ut descendentes ab Infidelibus possint in Ordine Minorum ad Prælaturas assumi, de solo Ordine D. Francisci loquitur; & ideo non est extendenda per communicationem ad alios Ordines: quia Religiosi communicantes in priuilegiis non proinde communicant in penis, & odijs. Ex p. 6. tract. 7. Misc. 2. Ref. 1.

§. 1. **R**espondeo affirmatiuè. Quia licet de iure communi Neophytus non possit eligi in Prælaturam ex cap. quoniam, & c. si Neophytus, dist. 48. vt obseruat Auila de censur. part. 7. disput. 4. dub. 4. concl. 1. Azorius tom. 2. lib. 6. c. 2. quest. 2. Castellinus de elect. cap. 11. num. 4. & alij. Attamen qui ab infantia baptismum suscepit, non dicitur Neophytus, sicut nec ille, qui adhuc decennis Baptismi Sacramento insignitus est; & ideo tales non sunt excludendi à Sacris ordinibus, neque à dignitatibus Ecclesiasticis; vt ego ipse firmavi in part. 4. tract. 2. *ref. 5. cum aliquibus Doctoribus; nunc addo Villalobos in *summa tom. 1. tract. 21. difficultat. 16. num. 3.* Ioannem Præpositum in 3. part. Dini Thomæ quest. 5. de irregul. dub. 15. n. 22. Salzedum in *praxi, cap. 22. n. 11.* Campanili in *diuersi iur. Canon. rub. 11. c. 7. n. 6.* Et magis in terminis casus nostri Peyrinum de *Præl. Relig. tom. 2. quest. 2. cap. 5. §. 6. num. 83.* & Tamburinum de *iur. Abbat. tom. 4. disp. 4. quest. 21. num. 66.* cum alijs penes ipsos. Probat hęc opinio: quia, vt patet ex Gratiano in *princip. dist. 48.* ideo Sacri Canones Neophytos excludunt à Prælaturis, quia tanquam inexperti non poterant obseruare ea, quæ ratione personarum, locorum, & temporum sunt Prælati obseruanda: sed hæc inconuenientia cessant in baptizatis ab infantia, vel ante decem annos: ergo possit supradictos sine ulla dispensatione ad Prælaturas admitti de iure communi dicendum est.

2. Nec valet dicere, quòd licet consulti non obstat, vt probatum est, ius commune; obstat tamen ius particulare Pauli IV. prohibentis in quadam Bulla, vt descendentes ab infidelibus possint in Ordine Minorum ad Prælaturas assumi. Non inquam hoc obstat: nam respondeo primò aliquos docere dictam Bullam in dissiuetudinem abisse. Ita Auila de *censur. part. 7. disp. 4. dub. 3.* & ex illo Sanchez in *summa tom. 1. lib. 2. c. 7. n. 3.* Respondeo secundò quòd dicta Bulla de solo Ordine D. Francisci loquitur, & ideo non est extendenda per communicationem ad alios Ordines; quia similes Pontificum Constitutiones non dicuntur priuilegia, sed potius statuta, seu prohibitiones: ergo non includuntur in communicatione priuilegiorum. Vnde Laurentius Portel in *dubijs Regularibus, verb. Communicatio priuilegiorum, num. 20.* rectè sic asseruit. Religiosi communicantes in priuilegijs non proinde communicant in penis, & prohibi-

Sup. hoc infra lege de Etiam Ref. 257.

tionibus alterius Ordinis. Ita ille, cui addit Letaniam in *summa Questio. Regul. tom. 3. cap. 1. num. 54.* & Tamburinum de *iure Abbatum, tom. 1. disp. 17. §. 6.* Hinc Miranda in *Manual. Prælatur. tom. 2. q. 46. art. 6.* Sanchez *vbi supra,* & Rodriguez in *Questio. Regularibus, tom. 1. quest. 55. art. 17.* asserunt individualiter dictam Bullam Pauli IV. pro Minoribus emanatam non esse extendendam ad alias Religiones. Et tandem respondeo tertio dato, & non concesso, quòd communicatio dictæ Bullæ Pauli IV. cum alijs Religionibus faciendæ esset, adhuc dicendum est nihil obstat: nam postea per aliam Bullam Pij V. publicatam in Capitulo Generali Romæ anno 1575. concessum fuit iisdem Patribus Minoribus, vt possint recipere in Religionem filios infidelium, & ad Prælaturas admitti, vt ex Sorbo obseruat Laurentius de Peyrinis de *Relig. Prælatur. tom. 2. quest. 2. c. 5. §. 6. num. 85.* vbi etiam notat id à Gregorio XIII. etiam concessum fuisse Ordini Minorum & eius verba per extensum apponi. Ergo, vt dixi, non obstat Bulla Pauli IV. nam quare illa attendi debet, & non potius Bullæ posteriores Pij V. & Gregorij XIII. si poena imposita per Bullam Pauli IV. aliquibus videbatur per priuilegium communicationis ad alios Ordines extendenda: à fortiori fauorem Pij V. & Gregorij XIII. postea emanatum, extendendum, & communicandum esse alijs Religionibus dicendum erit. Remanet igitur satis probatum N. Consulenti nulla indigere dispensatione, vt possit ad Prælaturas suæ Religionis assumi.

RESOL. CXLV.

An quis peccet mortaliter, si absque iusta causa retrahat aliquem ab ingressu Religionis?

Et supponitur posse aliquando ex iustis rationibus aliquid sine peccato dissuaderi Religionis ingressum.

Et quid est sentiendum de peccato, & de damno temporalis, & commodo facti Religionis, quando quis vi, vel fraude Nouitium, vel alium impediit à profectura Religionis, &c.

Et quid, quando sine vi, vel fraude ex Monasterio Religiosum profectum seduxit? Ex p. 1. tract. 3. Misc. 2. Refol. 22.

§. 1. **S**uppono cum Ioanne Vvigers de *inst. tract. 4. cap. 3. dub. 4. num. 9.* posse aliquando ex iustis rationibus alicui sine peccato dissuaderi Religionis ingressum, vel amplexum: eiusmodi autem causæ censentur à DD. esse in primis si ille bona fide credatur melius in sæculo militaturus Deo, quam in Religione illa, quam meditabatur, siue propter Religiosorum conuersionem minus ei accommodatam, siue propter corporis infirmitates, quia nec ipsi Religiosi expedit infirmiores suscipere, propter quos oportet monasticam disciplinam relaxare.

2. Secunda causa esse potest, si impedimentum habeat respectu ad Religionem, quam cogitat, ad quod forsitan ipse non attendebat.

3. Tertia si parentes opera eius indigeant, de qua alibi plura sunt dicta.

4. Quarta si quis videat eum potius propter temporales commoditates Religionem cogitare, quam propter spirituales profectum. Id enim debere alicui esse ab eo, qui Christum secundum consilia Evangelica sequi intendit, significat ipse Christus *Luce 4.* vbi adolefcentem non admittit ad suum discipulatum.

5. Notat etiam circa hæc Malderus loco *supra citato*, quod sciam permittit Deus mala, vt inde eliciat bona; ita & Diabolum subinde excitare homines ad Religionem, vt inde eueniant mala, quæ aliquando